

ת. ועל הכהנים היה מברך בפני עצמן, וחזתם "ברוך שכחר בזרעו של אהרן".

ועל שאר התפלה [יתבאר בגמרא].

הרואה כהן גדול כשהוא קורא — אינו רואה פר ושעיר הנשרפין.

והרואה פר ושעיר הנשרפין — אינו רואה כהן גדול כשהוא קורא.

ולא מפני שאינו רשאי לראות שניהם.

אלא שהיתה דרך רחוקה ביניהם, ומלאכת שניהן שוה בעת ובעונה כאחת.

גמרא:

מדדיקת הגמרא: מדרקתני שיוכל הכהן הגדול לקרוא בתורה באצטלית לבן משלו — מכלל זה אתה למד דקריאה — לאו עבודה היא.

ובכל זאת קתני: אם רצה לקרות בבגדי בוץ — קורא.

שמעת מינה: בגדי כהונה — ניתנו ליהנות בהן גם בהנאה שאינה צורך עבודה!

ודוחה הגמרא את הראיה: דילמא שאני קריאה, דגם היא "צורך עבודה" היא, אם כי אינה עבודה עצמה.

דאיבעיא לן: בגדי כהונה — האם ניתנו ליהנות בהן גם כשלא עוסקים בעבודה, או לא ניתנו ליהנות בהן?

תא שמע מהמשנה במסכת תמיד: לא היו ישנים הכהנים בבגדי קודש.

ויש לנו לדייק: שינה הוא דלא ישנו בבגדי קודש, מחמת כבוד הבגדים, כי שמא יפח בהיותו ישן בהם.

הא מיכל, לאכול בהם אכילת קדשים, אכלי. על אף שאין אכילת הקדשים מכלל העבודה.

ודוחה הגמרא: דילמא שאני אכילה של בשר קדשים משום ד"צורך עבודה" היא.

כדתניא בענין אכילת בשר הקרבנות על ידי הכהנים [שמות כט]: "ואכלו אתם אשר כפר בהם" — מלמד שהכהנים אוכלים את בשר החטאת והאשם, ובעלים מתכפרין באכילת הכהנים.

אך מדדיקת הגמרא דיוק אחר: שינה הוא — דלא ישנו הכהנים בבגדי כהונה. הא הלוכי — מהלכי בהם גם שלא בשעת עבודה, למרות שאין בהילוכם צורך עבודה.

ודחינן: בדין הוא דהלוכי נמי לא מהלכי, לפי שלא הותרו ללבוש בגדי כהונה אלא לצורך עבודה בלבד.

ומה שנקטה המשנה שינה ולא הליכה, הוא טו-א משום שסיפא איצטריכא ליה להשמיענו כיצד נוהגים הכהנים בבגדים בשעת שינה, שמותר להם להניחם תחת ראשם, שהיות ואין הם לובשים אותם, אין בזיון לבגדים אם יפוחו הכהנים בשנתם.

וכך שנינו שם בסיפא של המשנה: היו הכהנים פושטין את בגדי כהונה, ומקפלין אותם, ומניחין תחת ראשיהם.

ומדייקת הגמרא: מכך שהיו פושטין ומקפלין ומניחין אותן תחת ראשיהן — שמעת מינה: בגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן!